

2 τούτων φασὶ καὶ περὶ οἰκονομίαν γλυκύτατα ἐσχηκέναι. ἐπειδὴν γὰρ τι προέλαι τοῦ ταμίου, σφραγισάμενος πάλιν εἰσὼ τον δακτύλιον διὰ τῆς ἑπὶ ἡμίπτει, ὡς μηδέποτε αὐτοῦ περιαιρεθεῖν, καὶ τι βασταχθεῖ τῶν ἀποκειμένων. μαθόντα δὲ τοῦτο τὰ θεραπόντια ἀποσφράγιζε, καὶ ὅσα ἐβούλετο ἐβασταζεν. ἔπειτα τον δακτύλιον διὰ τῆς ἑπὶ ἡμὶ εἰς τὴν στοάν· καὶ τοῦ-

60 το ποιούντα οὐδεπώποτε ἐφωράθη. * ὁ γοῦν Λακύνδης ἐσχέλαζεν ἐν Ἀκαδημίᾳ, ἐν τῷ κατασκευασθέντι κήπῳ ὑπὸ Ἀττάλου τοῦ βασιλέως· καὶ Λακύνδιον ἀπ' αὐτοῦ προσηγορεύετο. καὶ μόνος τῶν ἀπ' αἰῶνος ζῶν παρέδωκε τὴν σχολὴν. 3 Τηλεκλεί καὶ Εὐάνδρῳ, τοῖς φικεῦσι. παρὰ δὲ 4 Εὐάνδρῳ διεδέχματο Ἡγησίονος Περغامνός, ἀφ' οὗ Καρνεάδης. χάριεν δ' εἰς τὸν Λακύνδην ἀναφίεσθαι. Ἀττάλου γὰρ αὐτὸν μεταπειπομένον φασὶν εἰπεῖν, τὰς εἰκόνας πύργων δειν θεωρεῖσθαι. 5 οὗς δὲ αὐτῷ γεωμετροῦντι λέγει τις,

61 Εἴτα νῦν καίρις; Εἴτα μὴδὲ νῦν; * ἐτελεύτησε δὲ σχολάρχῃν ἀρχάμενος, τῷ τετάρτῳ ἐτεῖ τῆς τετάρτης καὶ τριακοστῆς καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, τῆς σχολῆς ἀφ' ἡγεσάμενος ἐξ ἑπὶ τοῖς ἑκοσιν ἐτη. ἡ τελευτὴ δὲ αὐτοῦ, 7 παράλοις ἐκ

2 τούτων φασὶ καὶ περὶ οἰκονομίαν γλυκύτατα ἐσχηκέναι. Atqui omisit sane Laërtius quod erat γλυκύτατον. Nam quis à risu temperet, quum audiet Lacydem hunc, fraude ista servulorum suorum fuisse impulsū, ut se eorum sectæ addiceret qui τὸ ἀπαλαψίας δεσφειδabant? Dicebat enim homo facillissimus, Cur ego pntem sensu aliquid certo posse percipi, quum toties sensus meos falli sciam? siquidem quoties domo discedo, vides mihi oculis meis videre quæ in cellam penariam condo: At ego idem revertis domum nihil recipia unquam reperio quod promam: quod non fieret nisi verum esset falli sensus nostros, nec ullam in iis esse certitudinem posse. Sed enim ne longior sim, totam hanc lepidam historiam lectori videndam relinquo apud Numenium, cujus hoc fragmentum extat hodieque apud Eusebium Elog. præf. lib. xiv. ff. Casaub.

3 Telecli, atque Euandro Phocenibus. Cicero Euandrum Lacydis discipulum nominat, de Telecle mentionem non facit, in Lucullo. Aldob.

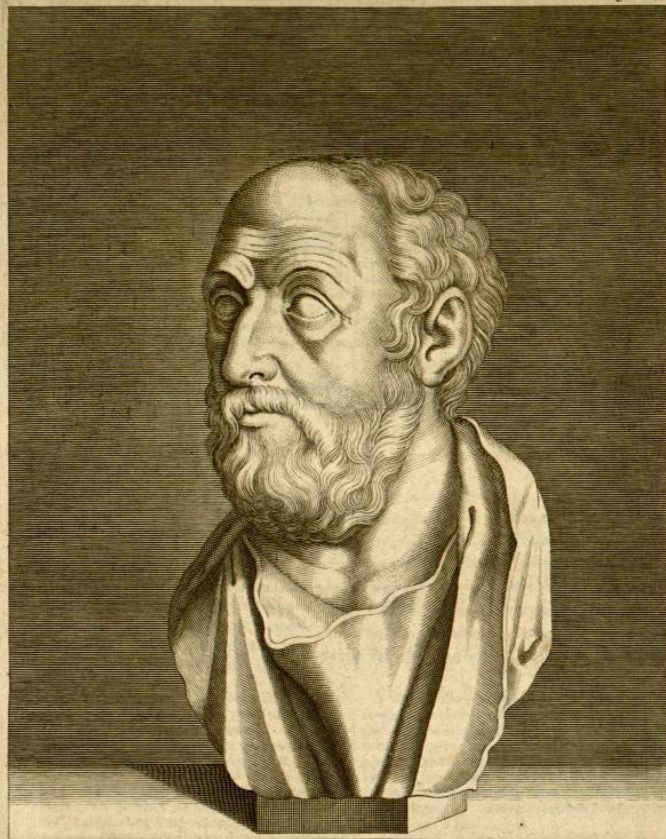
4 Euandro autem Egefinus successit Pergamenus. Valde congruit cum Cicrone qui in Lucullo Lacydis discipulum Euandrum, Euandri Egefinum, Egefini Carneadem dicit: quem ab Arcefilia quartum esse vul-

Verba Ciceronis: Post autem consilia à Carneade, qui est quatuor ab Arcefilia, audivit enim Egefinum, qui Euandrum audierat Lacydis discipulum. Idem.

5 Οὐδ' ἂν αὐτῷ γεωμετροῦντι λέγει τις, εἴτα νῦν καίρις; εἴτα μὴδὲ νῦν. Lege, meo periculo, λέγει τις, εἴτα νῦν καίρις; ἢ δὲ, εἴτα μὴδὲ νῦν. Nam illa verba, εἴτα μὴδὲ νῦν, sunt Lacydis respondentis, & quidem acutè, quod tamen ita esse non potest, nisi infirmitate dicit. ff. Casaub.

6 Εἴτα, νῦν καίρις; εἴτα, μὴδὲ νῦν. Aldobrand. Nunc tandem tempus? Ne nunc quidem respondit: Imò; An, ne nunc quidem? respondit. In Epicuro quoque (quia sententia affinitas hic invitat:) ubi legimus, ὁ μὲν παλαιὸς τὸν ἄνθρωπον ἔκαστον εἶναι; aut non αλέσθαι tempus, aut nonδὲ αλέσθαι; corrige. (nec aliter puto Aldobrandinum voluisse: ut non αλέσθαι tempus, aut non amplius esse: ut Ambrosius: vel, si mavis; aut præterisse. Mer. Casaub.)

7 Paralyticus ob vitium abundantius sumptuum. Cuius rei testes sunt Elianus & Athenæus, quorum alter libro II. de var. hist. cap. 41. cum in catalogo illorum numerat, qui potandi studio tenerentur, alter in certamine bibendi & victum esse & vicisse tradit. Elianus quidem his verbis; καὶ Λακύνδης δὲ καὶ Τίμων οἱ φη-

C A R N E A D E S

Apud Cardinalem Farnesium in marmore.

tatione contraxerat. Et nos ita de illo ce-
cinimus,

Fama est Lacyde pedibus quod traxeris
atras

Exceptum Bacchum Disit adusque fo-
ret.

Scilicet hoc verum est, penetrat cum corpo-
ra, Bacchum

Solvero membra, suum nomen et inde
habuit.

πύλποστας· καὶ αὐτῷ προσπαίξωμεν ἡμῶν
τωσί·

Καὶ σῶ, Λακυδῇ, Φάτιν ἐκλυν, ὡς ἄρα
καὶ σὺ.

Βάκχον ἐλὼν, αἰδὼν ποσσὶν ἔσσυρες ἄκροις.

Ἡ σαφὲς ἦν, Διόνυσος, ἔταν πολὺς ἐς δέμας
ἐλθοι,

* Ἄυσσε μέλη· διὸ δὴ μήτι Λακίος ἔφυ;

Λακίος, καὶ τούτου πάλιν πάλιν φασί. Athenæus
autem sic. Λακῶν δὲ καὶ Τίμων οἱ φιλόσοφοι, καὶ ἡ
πρὸς τὰ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τοῖς ἡμέρας, καὶ βουλῶ-
μαι συνεπιφύλακται τοῖς παρῆναι, ὅπως πρὸς μέ-
ρος. τὴ μὲν αὖτε πρὸς τὴν αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Λακῶν αὐτῇ πρὸς
ταῖς, ἡμετέρας αὐτῇ τοῦ ποσὶ, καὶ ὁ Τίμων ἡμέ-
ρας αὐτῇ αὐτῇ, ἔφυ. Ἡμετέρας μὲν καὶ αὐτῇ
ἐκ τῆς δὲ, τὴ δὲ ἡμετέρας πρὸς τὴν Τίμων αὐτῇ
τὴ μὲν αὐτῇ αὐτῇ τὴν πρὸς τὴν αὐτῇ αὐτῇ
Λακῶν ἡμέρας αὐτῇ ἡμετέρας, ὅπως, Διονύσου δὲ
πρὸς τὴν αὐτῇ αὐτῇ αὐτῇ. Aldob.

8 Aldob. Magnus est inter exemplaria consensus de
lectione hujus versus, quare non aliter legisse sed pla-
nè non intellexisse puto interpretem. Nam pro his ver-

bis, διὰ δὲ μέτι Λακίος ἔφυ, habet, Ideo non facie
elle suis. Atqui manifestum est (aut ego valde fallor)
hæc interrogativè dici, (ideoque post ipso interroga-
tionis notam addendam censio) & ad erythmum epi-
theti Λακίος refertur. Verum est, inquit, Dionysium
quoniam corpore in corpore ingressus fuerat, membra solvere
solvere: nonne autem hanc ob causam est Lyani? q. d.
solvere. At quidam annotavit μετὰ λυαί, una voce
pulchrè scilicet & perquam ridiculè composita. H.
Aldob.

Ἄυσσε μέλη. διὰ δὴ μετὰ λυαίος ἔφυ] Corrige ex vulga-
tis edition. (quod & sententia palam requirit:) μετὰ
Λακίος ἔφυ. id est, Non igitur rectè Λακίος (vel Lyani)
nuncupatus? Mer. Casaub.

CARNEADES.

Κ Α Ρ Ν Ε Α Δ Η Σ.

61 * CArneades Epicomí, sive, ut Alex-
ander in Succellionibus tradit, Phi-
locomi filius, Cyrenæus. Hic Stoicorum,
præsertim autem Chrysippi, libris dili-
gentissimè perlectis, eos magna modelitia
refutavit. Adeoque id ex sententia facie-
bat, ut sæpius diceret, Nisi Chrysippus
fuisse, non essem ego. Fuit autem vehemen-
ter studiosus. Porro physicæ minus curam
habuit, ethicæ se magis devovit. Quocir-

* 1 Αρνεάδης, Ἐπικόμευ ἢ φιλοκώμω, ὡς 62
Ἀλέξανδρος ἐν διαδοχαῖς, ὁ Κορηναῖος.
2 οὗτος τὰ τῶν Στωϊκῶν βιβλία ἀναγνούς, 3 ἐ-
πιμελῶς τὰ Χρυσίππου, 4 ἐπεικῶς αὐτοῖς ἀντέ-
λεγε. καὶ εὐμάρει τοσούτον, ὥστε ἐκείνῳ ἐπιλέ-
γειν, 5 εἰ μὴ γὰρ ἦν Χρυσίππος, οὐκ ἂν ἦν ἐγώ.
φιλόπρονος δὲ ἀνθρώπος γέγονεν, εἰ καί τις ἄλλος.
ἐν μὲν τοῖς φυσικαῖς ἦτον φερόμενος, ἐν δὲ τοῖς

1 Carneades Epicomí, De Carneade & multa ap-
ud Ciceronem mentio, neque opus est testimonia ex
eius libris afferre, quæ unicuique nota sunt. Quod au-
tem Lælius prætermisit, id ego quamquam notum
non omitam, Carneadem videlicet hunc, de quo
nunc agimus, una cum Diogene Stoico, & Critolao
ab Atheniensibus ad Senatū legatos missos esse, qui
Romani venerunt eo tempore, quo Scipio Africanus,
& C. Lælius erant principes civitatis. Venerunt autem
legati de Oropo, ut exstimat Cicero in quadam ad
Atticum epistola lib. xi. sic enim scribit, Quibus Cass.
Carneades, & ea legatio Romanam venerit, scriptum est
in tuo annali. Hac nunc quero, qua causa fuerit, de
Oropo opinor, sed certum nescio. Aliam autem lib. iii.
var. hist. cap. 17. hospites legatos Romam pro impe-
tranda salute missos esse scribit, Aldob.

2 In cum Stoicorum libris, & Chrysippi diligentissime
lectis, adversus ea disputavit. Magna omnino dis-
cussio inter Stoicos atque Academicos, jam inde à Ze-
none principe excitata, Carneadis Chrysippique tem-
pore potissimum exarsit, cum Carneades ἐπὶ τοῖς il-
lam suam tueretur adversus Stoicos, qui assensionem
à sapiente non removebant, quam Carneades, ut Ci-
ceronis verbis utar, ex animi hominum penitus extra-
xisse visus est. Idem.

3 Ἐπιμελῶς] Γράφεται, ἐπιμελίστατα τὰ Χρ. Henr.
Stroph.

4 Ἐπεικῶς αὐτοῖς ἀντίλεγει] Tamen Cicero, Car-
neades libenter in Stoicos συνεβήσαν. II. Casaub.

5 Εἰ μὴ γὰρ ἦν Χρυσίππος, οὐκ ἂν ἦν ἐγώ.] Simile
illi.

Εἰ μὴ γὰρ ἦν Χρυσίππος οὐκ ἂν ἦν ἐγώ. Idem.

ἄλλοις μάλλον. ὅθεν καὶ ἑκάστα καὶ ἔτι φησὶ ἐν-
 ρασι. * ἀσχολία τῇ περὶ τοὺς λόγους. τοῦτον
 δὲ ἰσχυρὸν ἐν φιλοσοφίᾳ, ὥστε καὶ τοὺς ἑτα-
 ρας ἀπολύσαντας ἐκ τῶν σχολῶν παρ' αὐτὸν ἴ-
 63 ναι, καὶ αὐτοὺ ἀκούειν. * ἦν δὲ καὶ μεγαλόφω-
 νότατος, ὥστε τὴν γυμνασίαν προπέμψαι
 αὐτῷ μὴ οὕτω βῶν. τὸν δὲ εἰπεῖν, καὶ δὲς μέ-
 τρον Φωνῆς. ὅθεν εὐστέως ἐλόντα ἀμείψασθαι
 Φωναί γάρ, Μέτρον ἔχουσ τοὺς ἀκούοντας. δει-
 κνῆς τὴν ἐπιπληκτικὴν, καὶ ἐν ταῖς ζητήσεσι δύς-
 μαχος. τὰ τε δειπνα λαίπον παρητεῖτο διὰ τὰς
 πρὸς αἰτίας. οὗτος ποτε Μέντορος τοῦ Βι-
 θυνίου μαθητὸς ὄντος, καὶ παρ' αὐτὸν ἐλθόντες
 εἰς τὴν διατριβήν, ὡς ἐπεὶ αὐτοῦ τὴν παλλα-
 κὴν ὁ Μέντωρ, καθά φησι Φαίδωρος ἐν παντο-
 δαπῇ ἱστορίῳ, μεταξὺ λέγων παρώδησεν εἰς
 αὐτὸν,

64 * Πωλεῖται τις δέου γέρον, ἄλιος, νημερτῆς,
 Μέντορι εἰδόμενος ἡμῶν δέμας ἦδε καὶ αὐδῆν.
 * Τοῦτον σχολῆς τῆς δ' ἐκκεκρυχθῆαι λέγω.
 καὶ ὅς ἀναστάς ἔφη,

10 Οἱ μὲν ἐκέρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ'
 ὡκα.

δενότερον δὲ πῶς δοκεῖ περὶ τὴν τελευταίαν ἀνέστρα-
 Φθαι, ὅτε συνεχῆς ἐλεγεν. Ἡ συστήσασα Φύ-
 σις καὶ διαλύσει. μαθὼν ἡ ἀντίπατρον Φάρ-
 μακον πίνοντα ἀποθανεῖν, παρημυρήθη πρὸς τὸν ἐν-
 θαρσῆς τῆς ἀπαλλαγῆς, καὶ φησι, Δότε οὖν

6 Κερχλὶα τῇ περὶ τοὺς λόγους. Quae quidem fuisse tanta memoratur, ut quum cibi capiendi causa recubuisse, cogitationibus inharens, manum ad mentem porrigere oblivisceretur. Adī, si fert animus, Val. Maximum. Idem.

7 Ὅτι διέφυγε σχολῆς θεωρίαν ad eum se conferrent. Tanta enim erat in eo dicendi vis, ut facilius se ab hoc philosopho, quam ab ullis dicendi magistris the-
 oretes ipsi eloquentiam sibi comparare posse existima-
 rent. Elianus quidem loco supra citato Romanum Sc-
 narium ita ejus eloquentiam admiratum esse ait, ut in
 hac verba prorumpere, πῶς αὖτε Ἀλκιμάχου πρὸς ἑαυ-
 τὸν εἰπεῖν, ἀλλὰ τοὺς βασιλικοὺς ἡμῶν ἤρσας, ὅσα ἐλάττω. Aldob.

8 Ὅτι τὴν γυμνασίαν προπέμψαι αὐτῷ μὴ οὕτω βῶν. Vide Plutarchum in Comm. περὶ ἀδελφότητος, apud quem sic respondet Gymnasiarchus. Διδόμην τὴν
 προπαιδαγωγίαν τῇ δὲ ἀποπαιδαγωγίᾳ μέτρον ἔχον τὸν
 ἡμῶν τῶν βασιλέων. H. Cauba.

9 Τοῦτον σχολῆς τῆς δ' ἐκκεκρυχθῆαι λέγω. Videtur
 ex isto Sophoclis in Antigone.

Τοῦτον πάλιν τῇ δ' ἐκκεκρυχθῆαι τῶν μὲν κτηρίζων.
 & vide, sis, elegantem parodiam. Idem.

10 Οἱ μὲν ἐκέρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὡκα.]
 Venuste lussit in Homeri verbis. Nam poeta ἠγείροντο
 ἀπὸ τοῦ ἀγρυπνεῖν, hic ἀπὸ τοῦ ἠγρυπνεῖν deducit.
 Locus est Iliade β. De Mentore autem sic scriptum
 est apud Numenium, Καρνεάδην γυναικὶ γνήσιος
 Μέντορος μὲν ὁ πρῶτος, οὗ μὲν διὰ τὸν χρόνον
 Καρνεάδης ἐπὶ παλλακίᾳ μυχὸν οὐκ ἐκείνην ἀφῆκε
 Φαιδίας, αὐτὸς δὲ μὴ κατελάμβανεν, ὡς δὲ καὶ μετὰ
 πιστοῖν τῇ Ψν, καὶ καταλαβὼν παρημύρετο τὴν δι-
 κτυβὴν· ὁ δὲ ἀπαρτὸς ἀντιπατρίων, καὶ ἀντιπατρὶς
 ἵδων αὐτοῦ τὸν ἐν τοῖς λόγοις ἀπαρτὸν ἦν.
 Idem.

11 Cum Antipatrum audisset. Antipatrum, ut opo-
 pinor, Tyrium Stoicum dicit. qui Diogenem Baby-
 lonium audivit. cuius Cicero duos libros citat de so-
 phisticis

ca et caesariem et unguis nutriebat, tanta
 erat in literas intentione. Adde autem in
 philosophia valuit, ut oratores quoque
 cum suis scholis dimissis abirent, ad eum
 audiendum convenirent. * Erat autem illi
 63 et vox maxima, adde ut gymnastii prin-
 ceps ad illum mitteret, ac ne ita clamaret,
 admoneret: ad quem ille, Da vocis mo-
 dum, inquit. Et ille sapientissimè sanè,
 congrueque respondit. Modum habes, au-
 ditores. Acriter autem invehatur, atque
 in questionibus erat insuperabilis. Cenas
 autem ob causas praedictas declinabat.
 Hic aliquando cum Mentor Bithynus di-
 scipulus atque auditor pellicem suam ada-
 maret, ut Phavorinus refert in Omnimoda
 historia, inter dicendum ita in illum joca-
 tus est,

* Tetricus hic quidam versatur homuncio, 64
 et idem.

Vannus interque senex, par Mentori mem-
 bra vocemque:

Exterminari quem schola ex nostra vola.
 At ille continuo exurgens, intulit,

Hi dicere quidem, surgunt sed protinus illi,
 Gravius autem videtur vitae finem aver-
 tus esse, cum saepius diceret, Quae consti-
 tuit natura et composit, ea et dissolvit. Cum
 autem didicisset Antipatrum veneno au-
 dendo defunctum, et ipse incitatus ad auden-
 dum contra mortem: atque suis, Date

igitur et mihi. Qui cum dicerent, quid
 ait, nullum. Defuncto autem illo, defe-
 ctionem lunae factam ajunt, ut compati
 sibi videri possit pulcherrimum post solem
 65 fidus. * Refert Apollodorus In chronicis,
 humanis cum excellisse rebus, Olympiadis
 ecentesima sexagesima secunde anno quar-
 to, cum vixisset annos octogintaquinque.
 Ferunt ejus epistolae ad Ariarathem
 Cappadociae Regem. Reliqua ipsius con-
 scribere discipuli. ipse enim nihil reliquit.
 Est autem et in hanc nostrum epigramma
 logadico, et archaeulo metro:

Quid Carneadem vis, Musa, ut ar-
 guam?

Rudis certe est, qui non videt quomodo
 mictur

Mortem. unde cum phibitis olim labora-
 ret, pessimo

Morbo, solutionem maluit admittere, sed
 cum audivisset

Antipatrum hausto extinctum phar-
 maco,

καί μοι. τῶν δὲ εἰπόντων, τίς; Οὐδέ μοι, εἰπέην.
 τελευτῶντος δ' αὐτοῦ Φασὶν ἐκλεῖψιν γενέσθαι
 σελήνης, συμπάθειαν. ὡς ἀνέπει τις, ἀνιπτο-
 μένου τοῦ μετ' ἡλίου καλλίστου τῶν ἀστρον.
 * Φησὶ δὲ Ἀπολλόδορος ἐν χρονικοῖς ἀπελθεῖν αὐ-
 65 τὸν ἐξ ἀνθρώπων ἐπὶ τετάρτῳ τῆς δευτέρας καὶ
 ἑξήκοντος καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, ἢ βίω-
 σάντα ἑπὶ πέντε πρὸς τοὺς ὀγδοήκοντα. Φέρονται
 δὲ αὐτοῦ ἐπιστολαὶ πρὸς Ἰσθραθὴν τὸν Καπ-
 παδοκίαν βασιλέα. τὰ δὲ λαίπα αὐτοῦ εἰμα-
 θηταὶ συνέγραψαν. αὐτὸς δὲ κατέλιπε μηδὲν.
 ἔστι καὶ εἰς τοῦτον ἡμῶν τῷ λογαδικῷ καὶ ἀρ-
 χεβουλεῖῳ μέτρῳ.

Τί με Καρνεάδην, τί με, μῦσα, θέλεις ἐ-
 λέγχεις;

Ἄμαθής ἐς οὐ τι κατόιδεν, ἔπος δέδοικαι
 τὸ θανεῖν. ὅτε καὶ Φθισικὴν ποτ' ἔχων κακί-
 στην

Νόσον, οὐκ ἔθελε λύσιν ἰσχυμένῃ ἀλλ' ἀκού-
 σας

Ὅτι Φάρμακον ἀντίπατρος πινὼν ἀπέσβη,

mnis, qui, ut existimo, iisdem temporibus, quibus
 Carneades, vixit. Aldob.

12 Βιωσάντα ἑπὶ πέντε πρὸς τοὺς ὀγδοήκοντα.] An-
 nos nonaginta ait Cicero Carneadem vixisse, in Lu-
 cullo: Luciano cum Laetio convenit; Val. Maximo
 cum Cicero. H. Cauba.

Cum annos quinque ὀγδοήκοντα vixisset.] Cicero
 nonaginta scribit in Lucullo. Sed ipse, inquit, Car-
 neades dñi tenuit. nam nonaginta vixit annos. Aldob.

13 ἐπιστολαί. Γρ. Ἀριανὸς τὸν Καπ. sed huic scrip-
 turae reclamantibus multis historicis. H. Steph.

14 Τὰ δὲ λαίπα αὐτοῦ εἰ μαθηταὶ συνέγραψαν.] Nam
 Carneades ipse nihil scripsit: ut est apud Plutarchum.
 H. Cauba.

15 Τῷ λογαδικῷ.] Lege λογαδικῷ, & vide Hepha-
 stionem. Idem.

16 Ἀμαθής.] Interpretes versuum qui passim hoc in
 libro leguntur, quicunque is sit, (alius enim est ab
 eo qui cetera reddidit) à sensu epigrammatis hujus
 longe aberravit, in secundo versu praeteritum. Putavit
 enim hanc, ἀμαθὴς ἦν δὲ, de Carneade dici: ut vide-
 licet posita sint pro δὲ ἀμαθὴς ἦν &c. Atqui inepte
 posita subsurgunt. οὐκ ἀντιπᾶτρον ἵδων τὸ θαν-
 ον. Contra in interpretatione genuina sensum aptissi-
 mum habemus: ut subaudiatur (sicut passim solet)
 verbum ἵδων, perinde ac si dictum esset, ἵδων ἀμα-
 θῆς ἵδων ὅτι αὐτὸν κατόιδεν &c. Sed Latinam etiam ex-
 positionem addam, & quidem longius progrediens.
 DIOGENIS LAERTII.

Cur, inquit, Musa, vis Carneadem à me redargui? In-
 genio tuū praeditus est quicunque non animaliter
 quantopere mortem perimere vellet: quum ne iam qui-
 dem quum phibitis morbo tetrico laboraret, dissolutio-
 nem corporis ab animo admittere voluerit. At vero in-
 terpres λόσον vertit curam: qua voce non video quid
 intelligere hoc loco potuerit: nisi forte significare vo-
 luerit curationem qua liberaretur à morbo. Qui vo-
 cis illius ulius valde durus esset, nullo certe modo signi-
 ficationi Graeci nominis responderet. Sed libet & ul-
 terius in interpretatione hujus epigrammatis progredi,
 quum itidem sequentium versuum sententia plane sit
 ab eo immutata. Quum, inquit, audisset Carneades
 Antipatrum epoto veneno extinctum esse, Date igitur
 mihi, dixit, ut potem; Quiddam? quid? (Quae in-
 terrogationes sunt eorum qui ipsum Carneadem cir-
 cumflabant: ex eo scire voluit quidnam bibendum
 sibi praebere vellet: quum mentio veneni facta tum
 fuisset. Perinde ac si dicenti, Date igitur mihi quo-
 que, responderent, Quid? itane petis venenum, cu-
 jus potu te interimas) Date mihi. Hic jam mentem
 mutat, & quum tanquam μεγαλόφρων, minimeque
 φιλόφρων ac φιλόφρων, venenum petisset, (nomen
 quidem non addens, sed facile id intelligendum relin-
 quens ex iis quae de Antipatro narrata fuerant) con-
 trā, ut plane μεγαλόφρων, non φιλόφρων, sed ἀνι-
 μάθης esse dicit quod sibi praebere velit. Sed si aliud nihil
 ab interprete boni hic accipimus, lectionem saltem

66 * Δότε τούτων, ἔφησε, τὴ καμὸι πῖν' τί μὲν
ταί; τίς
Δότ' οἰνόμελι. σφῶδρα τ' εἶχε πρόχειρα ταυ-
τί
φύσις ἢ συνεχόσά με, καὶ διαλύσεται δῆ.
καὶ ὁ μὲν αὖτεν ἔλασσαν ἔβη κατὰ γῆς, ἐν-
ῆν δὲ
τὰ πλεῖα κακὰ κέρδε' ἔχοντα, μολῶν εἰς ἄ-
δην.
λέγεται καὶ τὰς ὕψεις νυκτὸς ὑποχρῆναι, καὶ
αἰγνοῦν. καλεῖσθαι τε τὸν παῖδα λύχρον αἶψαι.
εἰσκαμίσαντος δὲ καὶ εἰπόντος, Κεκόμικα. Οὐκ-
οῦν, εἰπὲν, σὺ ἀναγίνωσκε. 17 τούτου πολλοὶ
μὲν καὶ ἄλλοι γεγονόσι μαθηταί, ἑλλογμώ-
ματος δὲ Κλειτόμαχος· περὶ οὗ καὶ λεκτέον. γέ-
γονε μὲντοι καὶ ἄλλος Καρνεάδης, ἑλεγείας ποιη-
τῆς ψυχρός.

sexti versus meliorem nobis datae quam in nostris
codicibus habemus: omisita videlicet particula τι post-
φρα. (quod vero inter καμὸι & πῖν' interpungit, in
eo manifestus est error) Nisi τι accipiamus non pro
Aliquid, sed pro Aliquantum: perinde ac si dixisset,
Date igitur & mihi bibendum aliquantum veneni. Sed
si non τι scribendum est. Quandoquidem autem ve-
ram huius epigrammatis interpretationem huc usque
perduxi, eam ad finem perducere visum est: praefer-
tum quoniam apud interpretem ultima primis optime
(quod ad depravatam sententiam attinet) respondant.
Pro his igitur, σφῶδρα τ' εἶχε πρόχειρα ταυ-
τί, habet. Nam praeter haec facili natura. quoniam Diogenes
hoc dicit, Et valde in promptu illi erant haec: quae se-
quuntur videlicet. Quod d. Semper in ore illi erant,
Semper paratissimum habebat hoc responsum, (ad
eos nimirum qui eum increpabant tanquam μικρο-
χρῶν & magis φιλοψυχον) Φύσις ἢ συνέξ, &c. id est,
Natura quae me continet, illa ipsa erit quae etiam dis-
solvet me. Quibus verbis significabat expectandum es-

se naturale mortis tempus. Superfunt duo versus, quo-
rum posteriorum non magis quam ceteros intellexisse
videtur interpres. Eorum sensus hic est, Et ille quidem
philominus (i. quamvis adeo vitae amans fuerit, adeo-
que illi pepercit) sub terram ivit. Argui licebat es
plura mala (quae videlicet ab eotempore passus est)
lucratu proficisci ad inferos; Id est, Ex eo tempore quo
sententiam de hauriendo veneno mutavit, multa ma-
la percellus est, quae lucificasset, si in ea perstisset,
& eptoto illo ad inferos concessisset. Quod autem ad
hoc loquendi genus attinet, κέρδι' ἔχον τὰ κακά, Dio-
geni puto in eo imitari voluisse unum ex veteribus
Comici, qui tamen non dicit κέρδια seu κέρδη ἔχον τὰ
κακά, sed κέρδιον κακόν. Eum locum habes in libello
quem edidi sententiarum ex comicis Graecis selecta-
rum cum mea interpretatione. Henr. Steph.
17 Huius multi quidem alii discipuli fuerunt, sed
clarissimus Clitomachus. Cicero in Lucullo. Et qui il-
lum audierant admodum floruerant, et quibus industria
plurimum in Clitomacho fuit. Aldob.

ΚΛΕΙΤΟΜΑΧΟΣ.

67 * Κλειτόμαχος, Καρχηδόnius. * οὗτος ἐκα-
λεῖτο μὲν Ἀστρούβας, καὶ τῇ ἰδίᾳ Φωνῇ
κατὰ τὴν πατρίδα ἐφίλοσάφει. 1 ἑλθὼν δ' εἰς

1 Κλειτόμαχος, Καρχηδόnius] Filius fuit Diogenei.
Stephanus. Is, Casaub.
2 Οὗτος ἐκαλεῖτο μὲν Ἀστρούβας,] Plutarchus De
doctrina Alexandri, primo, Θωνμάζοντι τὸν Καρ-

CLITOMACHUS.

* Clitomachus Carthaginiensis, patria 67
lingua Afrubal appellabatur, in
qua etiam apud suos philosophari con-
sueverat. Athenas autem contendit qua-

νὰδον ὄνομα, ἢ Κλειτόμαχος, Ἀστρούβαν καλεῖσθαι
τὸν πατέρα, καὶ Καρχηδόnius τὸ γένος, ἑλλογμῶν ἐ-
πίσημος. Idem.
3 Ἐλθὼν δ' εἰς Ἀθήνας ἦδη τετταράκοντα ἔτη γεγονώς]

Ariginta annos natus, audivitque Carne-
adem. Ejus ille industriam animadvertens
Nteras doceri fecit, ac studiose imbuit vi-
rum. Ad tantum autem peritiae pervectus
est, ut ultra quadringenta volumina scri-
pserit, successeritque Carneadi, cujus et-
iam dicta maximè illustravit literis. Ver-
satus est autem in tribus maximè sectis,
Academicorum scilicet, Peripateticorum,
atque Stoicorum. Porro Academicos ita
ferè infectatur Timon:

Sed neque garrulitas Academi incondita
ludi.

Hactenus de Academicis qui à Platone
fluxere, diximus: veniendum jam ad
Peripateticos, et eos à Platone venientes,
quorum fuit princeps Aristoteles, de quo
primum dicendum.

Ἀθήνας ἦδη τετταράκοντα ἔτη γεγονώς, ἤκουσε
Καρνεάδου. καί κινῶν ἀποδεχάμενος αὐτοῦ τὸ φι-
λόπονον, γράμματά τε ἐποίησε μαθεῖν, καὶ συν-
ῆκε τὸν ἀνδρα. ὁ δὲ εἰς τοσούτον ἤλασεν ἐ-
πιμελείας, ὥστε ὑπὲρ τὰ τετρακόσια βιβλία
συνέγραψε. καὶ διεδέξατο τὸν Καρνεάδην, καὶ
τὰ αὐτοῦ μάλιστα διὰ τῶν συγγραμμάτων ἐ-
φάτισεν ἀντὶ ἐν ταῖς τρισὶν αἰρέσεσι διατρήσας
ἐν τῇ Ἀκαδημαϊκῇ, καὶ Περιπατητικῇ, καὶ
Στωϊκῇ. καθόλου δὲ τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς ὁ Τίμων
οὕτω διασύρει,

Οὐδ' Ἀκαδημαϊκῶν πλατυρρημόνης ἀνα-
λίστου.

ἡμεῖς δὲ τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοὺς ἀπὸ Πλάτω-
νος διεληλυθότες, ἔλθωμεν ἐπὶ τοὺς ἀπὸ Πλά-
τωνος περιπατητικούς, ὧν ἤρξεν Ἀριστοτέλης.

Mendosus est, ut existimo, in hac historia Stephani
codex, ubi sic scribitur, ἐς κα τρεῖς ἑκατὶ Ἀθήνας,
καί κινῶν ἐν ταῖς τρισὶν αἰρέσεσι. Idem.
4 Εἰς τοσούτον ἤλασεν ἐπιμελείας, ὥστε ὑπὲρ τὰ τε-
τρακόσια βιβλία συνέγραψε] Cicero in Lucullo, de
his qui Carneadem audierant, loquens, E quibus,
inquit, industria plurimum in Clitomacho fuit (decla-
rat multitudine librorum) ingenii non minus in hoc quam
in Carneade eloquentia: in Melanthio Rhodio suavitati-
tis. Ibidem, Nec vero quicquam ita dicam, ut quis-
quam id fingi suspicetur: à Clitomacho sumam, qui us-
que ad senectutem cum Carneade fuit, homo & acutus
et Pannus, & valde studiosus, & diligens: & qua-
rent ejus libri sunt de sustinendis assensionibus. Idem
Cicero lib. iv. Academ. quaest. multa ex Clitomachi
libris profert; & inquit, Explicavi paulo ante Clito-
machi auctorē, quemadmodum ista Carneades diceret: acci-

pe quemadmodum ea dicuntur à Clitomacho in eo libro
quem ad Caium Lucillum scripsit poetam: quam scri-
psisse isidem de rebus ad L. Censorinum, cum quis con-
sul cum M. Manilio fuit. Ex his M. Tullii plura di-
cimus de Clitomacho, quam ex auctore nostro. Idem.
5 Ut supra quadringentos scriberet libros.] Cicero
in Lucullo tamen numerum librorum non posuit,
multos tamen ab eo compositos declaravit his verbis,
quae proxime à me supra allata sequuntur. Declarat
multitudo librorum ingenii non minus in hoc, quam in
Carneade eloquentia. Fuerunt praeter hos Academicos,
quos Cicero nominat, Melanthius Rhodius, Metro-
dorus Stratoniceus, & Philo Clitomachi discipulus.
Aldob.

6 Ἀναλίστου] Γράφεται, ἀναλύτω. Sed ἀνα-
λύτω rectius scribi puto, ut Academicis loquacitatem
insusum inesse dicat. H. Steph.